

Баба-Меца рекла да го погали съ кракъ, а Шарко — дръжъ за крака.

— Ехъ, че лошъ синъ имашъ, лелйо, — казва Кумчо-Вълчо, — но ние ще го усмиримъ. Изпрати го следъ насъ да дойде! . . .

И тржгнали. Кумчо-Вълчо и Баба-Меца напредъ, а Шарко припка следъ тѣхъ и афъ-афъ-афъ — стигнали гората. Кумчо-Вълчо дума:

— Ей, пиявице, ти такава, свърши ти се живота. Като те хвана за шията и те удря въ земята, душата ти ще изкочи! . . .

Че като залаялъ, че като заквичалъ Шарко:

— Олеле, олеле, олеле! . . . Афъ, афъ, афъ . . . На помощъ! . . . Майко умирамъ! . . .

Чули всички селски кучета, припнали къмъ гората, а Гривка най-напредъ лети като стрела . . . Налетѣли всички изведнажъ на Баба-Меца и Кумчо-Вълча и дето хванатъ парчета кжсагъ . . .

Едвамъ се спасили разбойниците и избѣгали въ планината . . .

А. С.

Съ тая книжка изпращаме, „Слънчице“ брой 4.

Редакторъ Елинъ Пелинъ

Уредникъ Ал. Спасовъ